

чи докарва трапка на онѣа, който са разговаратъ съ тебе.

Ѣ. И да са прозавашь, кога съдишь предъ нѣкоиси, съ безчинїе, да си простїрашь рацѣтъ, и да си опинашь и ѡветѣгашь снагѣта, многѡ беспѣтна ѣ работа.

Г. Ако нѣкоги са понѣдишь да покашлешь или да са прокихнешь, колкѡ можешь съ голѣмо вниманїе да го прѣвишь, а нѣ ѡ силното си кашланѣ или киханѣ да расешь съ лигитѣ си онѣа, който стоатъ при тѣбѣ.

Д. Неприлично ѣ дѣло и да въздышашь безъ никаква нѣжда: ако ли нѣкога премїне презъ оумѣтъ ти нѣкое скóрвно нѣщо, та са понѣдишь да въздыхнешь, то нѣ сосъ гласъ, нѣто гавлѣнно на сичкитѣ да бѣва въздыханїето ти. ѣ.